

Unorsk angst

TEKST

Arne Olav L. Hageberg

PUBLISERT 5. juli 2009

Kjære kirurg, kan det fikses? Og kirurgen skriker: Klart det kan!

Problemet starter når de ikke finner noe feil med deg. Eller, det er galt, de finner feil med deg.

– Det er psykisk, sier den norske stat og gir deg en liste. Så springer de så fort at en skulle tro det var første skoledag og klokka ringte.

Og der står du og klarer ikke komme deg inn i klasserommet fordi du ikke fikser situasjoner med folk i. Eller situasjoner uten folk i. Du ser inn i vinduene og ser at den norske stat koser seg der inne med byggeklossene sine. Angst er ikke norsk. Fysiske smerter er norsk.

Listen du har fått i hånden er listen over psykologer i regionen. Du vet på ingen måte noen ting om dem. Du vet ingenting om det mennesket du skal fortelle alt til, nå som du har problemer med å spørre om bærepose på butikken.

Har man en kontrollinstans til psykologer? Sjekker man opp om de gir resultater eller om de møter pasientene sine med interesse og åpenhet? Jeg vet ikke. Så det er dette som skjer:

Du begynner fra toppen og ringer... – Hei, mitt navn er ... – Nei, dessverre, jeg har fullt opp.

Ok... Og ringer. – Hei, jeg har behov for hjelp. – Jeg forstår, men det er dessverre for mange av dere og for få av oss. – Ok. Og ringer.

Ida Fjeldbraaten i Bergens Tidende 6.6.2009

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 7, 2009, side

TEKST

Arne Olav L. Hageberg, Journalist og nettansvarleg i Psykologtidsskriftet